

Takkojen perheen nimikkokirje 2/2013

Kathmandu 07.06.2013

Heikki, Anni, Minttu, Santtu ja Siiri Takko

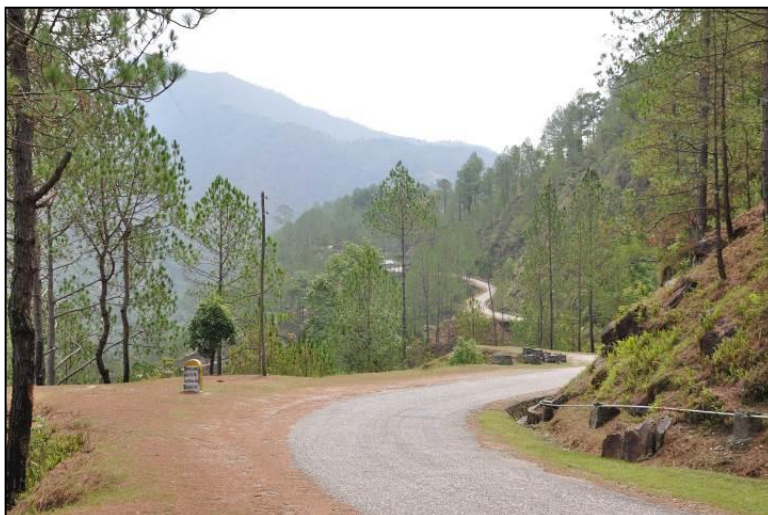
FELM, Lalitpur-3, Jhamsikhel, G.P.O. 8975 E.P.C.
2250, Kathmandu, Nepal

"Meidän perheen blogi":

www.takotmaailmankatolla.blogspot.com

Tervehdys sateisesta ja kuumasta Kathmandusta!

Täällä on kunnon kesä ja kuuma. Tosin sadettakin on piisannut – ihmiset ihmettelevät, alkoiko sadekausi tänä vuonna hyvin aikaisin vai onko täällä ollut poikkeuksellisen runsas esisadekausi. Mene ja tiedä, mutta Nepal on kyllä myös yksi maailman maista, joka kärsii ilmastonmuutoksesta pahimmin, vaikkei Nepalin omat päästöt ilmastonmuutokseen juuri vaikuta. Me olemme kuitenkin lähinnä nauttineet ilmaapuhdistavasta sateesta. Sateen jälkeen on ihana nähdä lähikukkulat kirkaasti ja jopa lumihuiput ovat näkyneet monta kertaa. Kukkuloiden näkeminen virkistää sekä henkisesti että fyysisesti, sillä silloin voi tuntea ilman raikkauden.

Matkalla Sarlahiin.

Nepalin kevät, joka yleensä on poliittisesti vilkasta ja levotonta aikaa, on tänä vuonna ollut yllättävän rauhallinen. Kunpa tämä nyt ei kuitenkaan tarkoittaisi sitä, että tila, jossa maalla ei ole edes voimassaolevaa perustuslakia, hyväksyttäisiin pysyväksi tilaksi. Toki monenlaista liikehdintää "pinnan alla" tapahtuu ja uhkakuviaakin on olemassa. Vaaleja yritetään järjestää – taas kerran.

Heikin työtä...

Heikin työt sekä SUS:lla että Sahaksella ovat edenneet mukavasti. Hän oli juuri kenttämatkalla **Sarlahissa**, yhdessä Nepalin köyhimmistä lääneistä. Heikin kenttämatkat ovat pääsääntöisesti tähän asti kohdistuneet Keski-Nepalin kukkulavyöhykkeelle ruokaturvaprojektien puitteissa. Nyt SUS:n kanssa hän kävi toista kertaa Etelä-Nepalissa SUS:n työalueilla ja tämä matka oli kaikin puolin todella hyvä. SUS tekee parhaillaan projektien lopputarkastusta, ennen uuden nelivuotiskauden aloittamista ensi vuonna. Kenttämatkalla SUS tarkasti siis alueen, josta he ovat poistumassa ja päättämässä työtään; alueen, jossa ovat toimineet ensimmäisen kauden ja jossa toinen kausi on alkamassa sekä alueita, joissa harkitaan toiminnan aloittamista. Sarlahi on Nepalin lääneistä kaikkein köyhin ja SUS toimii siellä pääsääntöisesti

SUOMEN LÄHETYSSEURA

kaikkein köyhimpien ja syrjityimpien Musarien (rotansyöjien, jotka kuuluvat daliteista alimmaisiiin) keskuudessa.

Ennen tarkempaa silmäystä Sarlahiin, muutama sana Keski-Nepalista, jota myös kukkula-alueeksi kutsutaan. Keski-Nepalin kylissä ihmisillä on pääsääntöisesti ihan hyvät asunnot ja maata, mutta kastilaitoksen syrjintä, naisten ja lasten kohtelu ja ympärivuotisen ruuan puute ei näy päälle päin. On myös hieno huomata, että työmme myös näkyy kylissä. Parin vuoden työllä olemme jo saaneet muodostettua säästöryhmiä, parannettua ympärivuotista ruokaturvaa (uusilla lajikkeilla ja menetelmillä), luotua uusia elinkeinoja, parannettua vesitaloutta, rakennettua vessoja ja ennen kaikkea parannettua ihmisten tietoisuutta omista oikeuksistaan. Sarlahissa asiat ovat toisin. Ihmisillä ei ole omaa maata (suurin osa elää siis luvatta valtion mailla), ei henkilöllisyyttä, ei toimeentuloa, ei tilaa rakentaa edes yhtä vessaa kylään eikä kunnollisia asuntoja (asunnot ovat heinä- tai savimajoja). Lisäksi he ovat täysin ympärillä elävien yläkastisten armoilla. Yleensä kylissä Musarit asuvat keskellä ja yläkastiset ympärillä.

Kävimme ensin **Punarbaksessa**, varkaiden kylässä, josta olemme nyt noin 8 vuoden työn jälkeen poistumassa. Kylän nimi tulee siitä, että kun työtämme kylässä aloitimme, 360 taloudesta 41:ssä oli vähintään yksi mieshenkilö vankilassa.

Rikollisuus oli käytännössä kylän tärkein tai ainoa elinkeino. Kylän kaikki asunnot olivat heinämajoja, henkilöllisyystodistuksia ei ollut, ei puhdasta juomavettä, ei vessoja jne. Naiset peittivät päänsä kokonaan huiveilla, koska he eivät kehdanneet näyttää kasvojaan, eivätkä kokeneet itseään muiden ihmisten arvoisiksi. Listaa voisi jatkaa vaikka kuinka pitkään. Ihmiset olivat täysin riipuvaisia ympärillä asuvista yläkastisista. Nyt viimeisimpien tietojen mukaan vain 3-4

Dalit mies Jiwan kävi SUS:n tukemana hoitaja-koulutuksen ja perusti Punarbaksen kylään ensimmäisen hoitoaseman.

miestä on vankilassa, perheillä on kunnan asunnot, lähes kaikilla on henkilöllisyystodistus ja elinolosuhteet parantuneet todella paljon. Taloissa on myös omat vessat ja vesipisteitä kylässä paljon. Heillä maa on myös omissa nimissään.

Kahdeksan vuoden työn jälkeen osa pitää ompelimoa, osa kauneushoitolaa, kylässä on useita pieniä kauppoja, runsaasti hedelmä- ja vihannesviljelyä, sikojen ja kanojen kasvatusta sekä viimeisimpänä alueelle saatiin kastelujärjestelmä, joka parantaa 150 viljelijän pelto- ja vihannesviljelymahdollisuuksia. Alueella on nuoren dalitmiehen, jonka koulutusta tuimme, perustama terveysasema (hän ei ota

Assa kävi ompelijakoulutuksen ja saa nykyään elantonsa ompelemalla. Assa opetti myös miehensä ompelemaan, jotta kiireaikoina he voivat molemmat ommella. Koulutus kesti 6 kk ja ompelukone maksoi 60 €, johon hän sai lainan naistenryhmältä.

hoitopalkkiota ollenkaan, ainoastaan pienen voiton lääkkeistä, jolloin hänen päiväpalkkaksi tulee noin 3 €). Alueella toimii myös nykyään pieni koulu, jota kylän lapset käyvät ensimmäiset neljä vuotta. Lisäksi alueella toimii kymmeniä erilaisia säästöryhmiä ja yksi iso osuuskunta.

Ihmiset ovat iloisia parantuneesta elintasosta, mutta tärkein kiitoksen aihe on riippumattomuus yläkastisten rahoista. Ihmiset kokevat voimakkaasti saaneensa ihmisarvon, jota ei ole heillä ennen ollut. Naisten arvostus perheissä on kasvanut ja heistä on tullut myös miehistään riippumattomampia. Yksikään nainen ei enää peitä kasvojaan vieraan tullessa kylään. Ongelmia tietenkin on edelleen paljon, kuten syrjintä kylän ulkopuolella, virastoissa ja kouluissa. Eikä ylimääräistä rahaa ole, jos esimerkiksi kastelujärjestelmän moottori hajoaa.

Seuraavana päivä menimme **Netragunj**in kylään. Olemme toimineet kylässä nyt kolme vuotta, mutta täällä ongelmia on vielä onnistumisia enemmän. Kylän noin 150 taloutta elää todella pienellä maa-alueella, savitalot kylki kyljessä. Kylän rakenteen vuoksi ihmisillä ei ole mitään mahdollisuuksia perustaa kotipuutarhoja ja SUS:n tuella ollaan nyt

rakentamassa ensimmäistä vessaa noin 100 metrin päähän kyläalueen ulkopuolelle. Iso osa ihmisistä on SUS:n tuella saanut jo henkilöllisyyskortin, mutta jokaisen uuden saaminen on ison työn takana, viranomaisvastustuksesta johtuen. Henkilöllisyystodistus on erittäin tärkeä, koska se takaa lasten kouluun pääsyn, tuen, jota valtio jakaa erilaisille ryhmille ja myös tuen, jos aviomies kuolee. Tuet ovat todella pieniä, mutta kuitenkin äärettömän tärkeitä. Säästöryhmien (kylässä toimii tällä hetkellä kaksi säästöryhmää) ansiosta pienet lainat lääkkeisiin, koulutarvikkeisiin ja muuhun pieneen, voidaan saada nyt ryhmältä (5 % kokonaiskorko, kun yläkastiset lainaavat 60 %:n vuosikorolla).

Ammatillisia koulutuksia on annettu, mutta ihmisillä ei ole vielä rahaa perustaa itse toimintaa. Maatalouskoulutusta on annettu ja muutamat ovat ottaneet sikoja ja vuohia sekä vuokranneet maata ulkopuolelta esim vihannesviljelyyn. Syrjintä ja väkivalta oman kylän ulkopuolella on yleistä ja esim. kylän ympärillä asuvat yläkastiset tukkivat juuri kylän ainoan ulosjohtavan likaojan. Iso oja on muutaman kymmenen metrin päässä, mutta uutta ojaa kylästä johtaville pesu- ja sadevesille ei saada kaivaa. Tämä

tulee olemaan iso ongelma monsuunikauden alkaessa savimaalle rakennetuissa kevyissä savitaloissa. Myös muutamien kyläläisten kodit on tuhottu (osa asunnoista on yläkastisten vuokramaalla) ja tilaa uusille asunnoille ei kylässä enää ole. Suurin osa tytöistä ei voi vielääkään käydä koulua ja heidät naitetaan 12-13 vuoden iässä. Noin puolet kylän naisista edelleen peittää kasvonsa, ainakin osittain, vieraan tullessa

Netragunjien kylän lapsia.

(Punarbaksessa muuten ensimmäinen äiti ei suostunut ottamaan vastaan tytön mukana annettavaa myötäjaislahjaa (rahaa, lahjoja jne). Hän on kylän aktiiveja, mutta silti joutunut kylässä kohtaamaan voimakasta vastustusta jo tytön perheen puolelta. Myötäjaislahja - eli lahja, jonka tytön perheen on annettava tulevan aviomiehen perheelle - on kuitenkin naisten arvoa alentavaa ja monesti tytön vanhemmille erittäin hankalasti annettava, kun ei ole mistä antaa. Toivottavasti tässäkin on kuitenkin muutos saatu aikaan). Ihmisillä on kuitenkin jo uskoa ja ylpeyttä omaan ihmisyyteensä.

Suuri osa meidän evaluointiryhmästä jatkoi matkaa vielä seuraavaan lääneen, jossa työtämme on. Itse lähdin tutustumaan mahdollisiin uusiin kohteisiin. Kylien nimiä en tiedä, mutta kävimme lyhyessä ajassa kolmessa Musareiden kylässä. Ihmiset ovat joka paikassa kohteliaita, mutta ensimmäistä kertaa ajattelin, miten pientä osaa voimmekaan auttaa. Kyliin tullessa naiset peittivät heti kasvonsa, pienet lapset juoksivat siellä täällä alastomina, yhtään vessaa ei nähty, vesipisteitä oli todella harvassa, asunnot huonokuntoisia ja tiiviisti pienelle alueelle kylki kylkeen rakennettuja. En yksinkertaisesti kehdannut ottaa kameraani mukaan kuin yhteen kylistä hetkeksi. Toisaalta ihmiset kertovat avoimesti ongelmistaan ja tilanteestaan. Joihinkin kyliin ei monsuuniaikana ole kulkuyhteyttä.

Kenttämätka oli onnistunut, mutta nimenomaan tämän matkan aikana tajusin, miten paljon työtä on vielä edessä. Onneksi kuitenkin jokainen ihminen, vain yksikin, jonka elämään olemme vaikuttaneet, on tämän työn arvoista.

Annin työtä...

Anni järjesti Mandiran kanssa pääsiäisjuhlat kaikissa kolmessa **lastenkodissamme**. Askartelimme, lauloimme, leikimme, etsimme ja söimme suklaamunia ja puhuimme pääsiäisen sanomasta. Juhlat olivat

oikein onnistuneet ja toivat pääsiäismielen kaikille! Toukokuun lopussa järjestimme get together – tyyppisen tapahtuman kaikille **FOCUS-kumminuorillemme**. FOCUS-järjestön kautta tuemme 22 kristityn nuoren jatko-opintoja. Matkasimme yhdessä bussilla Godawarin puistoon Kathmandun laakson reunalle. Ohjelmassa oli leikkiä, laulua ja ruokailu sekä kerroin heille Lähetysseurasta. Kaikille nuorille Focuksen kumppanina toimiva Lähetysseura ei ollut tuttu. He kuuntelivat tietoa hyvin innoissaan ja iloitsivat suomalaisista kummeistaan, jotka tukevat heitä myös rukouksin. Päivä oli todella onnistunut ja moni nuori kertoi todella viihtyneen ja saaneen uusia ystäviä. ”Tuleehan tästä joka vuotinen tapa!”, kysyi moni päivän päätteeksi.

Pääsiäisaskartelua House of Hope –lastenkodissa.

Ylen kuvausryhmä kuvasi Lähetysseuran Nepalissa tehtävää kehitysyhteistyötä ensi syksyn **Nenäpäivää** varten. Annikin oli pari päivää kentällä mukana. Oli erilainen ja uusi kokemus nähdä suomalaisen kuvausryhmän työtä ja toisaalta pystyä vaikuttamaan siihen. Pitäkääpä silmät auki kun Nenäpäivä lähestyy taas syksyllä! Varsinainen Nenäpäivä on 8.11.2013.

FOCUS-nuorten virkistätymispäivässä leikittiin paljon.

Yksi yhteistyökumppaneistamme Nepalissa on UMN, **United Mission to Nepal**. UMN:n kautta teemme

kummilapsityötä Mugussa, koulutustyötä 7 läänin alueella Nepalissa ja tuemme vihannessiementen tuotantoprojektia Rukumissa. Anni osallistui Mian kanssa UMN:n yleiskokoukseen toukokuun lopussa. Kokoukseen saapui UMN:n yhteistyökumppaneita eri puolilta maailmaa. Tavoitteena oli sekä saada tietoa Nepalin kentästä ja UMN:n tekemästä työstä sekä auttaa UMN:aa kehittymään ja toimimaan tulevaisuudessa entistäkin paremmin. Kokous oli oikein antoisa ja solmimme uusia kontakteja ja saimme paljon uutta tietoa.

Lopuksi

Minttu, Santtu ja Siiri viettivät kaikki syntymäpäiviään toukokuun lopussa ja kesäkuun alussa. Kaikki saivat pitää omat kaverisynttärin kotona. Meillä on siis koti ollut täynnä juhlaa ja lapsia! Santun terveys on myös pysynyt hyvänä – kiitos kaikille häntä ja meitä kaikkia muistaneille!

Tulemme kesällä Suomeen välilomalle. Kalenterimme alkaa olla hyvin täysi ja

iloksemme olemme saaneet sovittua vierailun melkein kaikkiin nimikkoseurakuntiimme.

Odotamme vierailuja innolla!

Ihanaa kesää!

”Herra sinä kuulet, mitä köyhät kaipaavat. Sinä kuuntelet tarkoin, sinä rohkaiset heitä. Sinä hankit oikeuden orvolle ja sorretulle, eikä pelko enää aja ketään pois maasta.” (Ps. 10: 17-18)

Pääsiäislomalla kävimme vaeltamassa Annapurnalla. Minttu osoittaa Annapurna I -huippua (8 091 m), Santtu Dhaulagiria (8 167 m), Siiri hengessä mukana.

SUOMEN LÄHETYSSEURA